

Kapitola 14. Tělo a společnost

Předcházející část: Kapitola 13. Vysvětlení

Kapitola 14

TĚLO A SPOLEČNOST

Otázka: Pokud mizí identifikace s rozumem a tělem, jak můžeme přežívat?

Odpověď: Jsou momenty, kdy je „to dovoleno“ a stává se možným zcela se zřítí těla. Předurčení, karma, záměry, povinnosti tak, jak byste je nenazývali, také fungují. Pokud to předcházející rozhodnutí předpokládají, potom život, spojený s tímto tělem, může pokračovat.

Život pokračuje samovolně. Tělo nepotřebuje myšlenkové konstrukce k tomu, aby přežilo. Nahrazuje je Vesmír.

Dokonce i nyní tělo plní tisíce fyziologických procesů bez vědomého myšlení. Nemusíme řešit každý úder srdce nebo vylučování trávicích šťáv. Každá funkce dělá to, co má, protože je to přirozená součást jednoho celku. Tělo se také neodděluje od celku, ale je součástí Vesmíru a jeho přežití – je funkcí celku.

Pokud je to nutné, dostává tělo potřebnou informaci, ne povinně skrze přes rozum. Nervový systém a nervy mohou poskytovat automatické, naučené reakce.

Ačkoliv jsou rozum a tělo ovládány nekonečnými tužbami, potřebami a obavami, když zmizí jejich motivace, ukazuje se, že má tělo velmi málo skutečných potřeb. Člověk nepotřebuje nadále tělo, nevyžaduje od něj uspokojení, protože zdrojem Uspokojení je věčně existující poznání a radost z bytí v každém jednom okamžiku.

Takže pokračování existence těla závisí od místních okolností, například přítomnosti jiných, které podporují jeho existenci a přežívání. Pokud lokální okolnosti, například zainteresovanost jiných v přežití těla, neexistují, potom může přestat žít. Přežije-li nebo ne, není ve skutečnosti relativně důležité.

Otázka: Některé funkce těla jsou „důležité“, ne?

Odpověď: Tělu přísluší, protože taková je podstata těla, ale ve skutečnosti nejsou „důležité“. Hrají svoji roli; například, opakující se pocitové prožitky napomáhají udržovat vnímání místa a směru, „JÁ“ je neviditelné, nic neváží a je všudypřítomné, takže dokonce ani zvuk nemůže být více přesným ukazatelem polohy. Tělo se pozoruje, ale není v něm nic pozoruhodného. Pokud jeho opakované pocitové vjemy mizí, potom čas, místo i fyzické vjemy také mizí a dokonce i pocit směřování mizí. Přebývání „ve světě“ nebo fungování jako jeho část je výsledkem záměrného soustředění se, vyžadující energii.

Otázka: Slova, že je rozum hlavní překážkou Poznání, jsou matoucí.

Odpověď: Objasním to, pro lepší pochopení. Rozum můžeme rozdělit na „myslící“ a „poznávací“. „Poznávací“ rozum zná, poznává a uvědomuje si mnohé, disponuje vlastnostmi, které jsou nezávislé na mysli, jazyku a koncepcích. Rozpoznává celek, ale také klíčové elementy a scénáře. Pokud přestane rozum dávat myšlenkám jazykovou formu a posloupnost, i tak bude schopen rychle chápat na neverbální úrovni. Dokonce i pes zná nebo si uvědomuje mnohé, jazyk k tomu nepotřebuje.

Tento „poznávací rozum“ je vždy přítomný, jen mu není udělována pozornost, když je soustředěn na racionalitu / logiku / myšlenky / slova. Poznávací rozum je analogie periferního vidění ve srovnání s centrálním. Například: i když pohled může být soustředěný na nějaký předmět, řekněme na hodiny, oči v ten samý okamžik vnímají, fixují a poznávají celý pokoj.

V duchovní práci je potřeba se odpoutat od centra vnímání a snažit se, aby byl pohled rozostřenější a všeobjímající. *V centru soustředěného vnímání se vždy nacházejí zájmy ega.* Proto se zrak soustřeďuje na přání a omezení. Můžeme namítnout, že soustředění je důležité, abychom mohli fungovat. Nicméně, při soustředění vnímání se celek vylučuje. Periferní, nezaostřené vidění, jako u „poznávacího rozumu“, zahrnuje vše a nic nevylučuje.

Zajímá ho podstata, ne detaily; funguje vždy bez úsilí a je vždy přítomno.

Člověk přežívá díky „poznávacímu rozumu“ a dosahuje toho díky „soustředěně myslícímu“ rozumu.

Můžeme využít mnemoniku. Zaostřit se – funkce, periferie – klid. Ve stavu osvětlení se energie neklidného „soustředěného myšlení“ absorbuje konajícím bez úsilí, nemyslícím „poznávacím rozumem“, ale když je uvolněna, stává se samotným poznáním, které leží v základu „poznávacího rozumu“ a prosvětluje ho.

Takže, silou vůle se fyzický pohled soustřeďuje na nejbližší stranu předmětu, láska vede k rozšíření očí a pohled se soustřeďuje na vzdálenější stranu předmětu nebo člověka, vnášejíc je do viděného obrazu. Velmi častý vtip – většina mužů nemůže říci, jakou barvu očí má jejich žena.

Zaostřený, lineární, verbální rozum může poznávat „o“ Bohu, ale protože Pravda je absolutní a všeobjímající, nemůže znát nebo poznávat Boha přímo nebo skrze svoji zkušenost. Můžeme říci, že přímé nebo centrální vidění – je jang, ale periferní vidění – jin. Intelekt – jang; „JÁ“ – spíše jin. (I když je v něm i jang, jako v samém jin.)

Moment osvětlení nebo uvědomění je podobný vyššímu „prožitku“ jin a jang. Je dáván i přijímán. Vyšší zřeknutí se otevírá dveře Poznání, které prostupuje, aby bylo získáno. Je to vyšší síla jin. Přítomnost prostupuje s tak intenzivní silou, že vypadá jako vyšší přítomnost jang. Osvícení – produkt tohoto spojení; proto je absolutně dokončené a finální. Probíhající je podobné zrození nové galaxie nebo hvězdy. Může se to zdát být zveličeným, dokud nenastane poznání, že osvětlení nedosahuje lokální, omezené „Já“. Naopak, „JÁ“ – je Vše Jsoucí, Veškerý Vesmír; proto ti, kdo již dosáhli toho stavu, ho popisovali jako „Kosmické vědomí“, vzhledem k velikosti „události“. Nezapomínejme na to, že tato skutečnost má vliv

na veškeré vědomí lidstva již po mnoho tisíc let, a bude mít vliv do nekonečna.

Pokud by se vědomí Avatarů neobjevilo na této planetě, lidstvo by samo sebe zničilo již před mnoha tisíci lety. Proto, když Buddha popisuje výhody a význam svého „učení“, velmi skromně se přidržuje faktů. Žádným způsobem nevychvaluje sebe. Poznání toho, co udržuje všechn život – je sotva jen maličký objev. Každý mudrc zná jedno a to samé, ale sděluje to různě nebo, možná, různou jazykovou formou.

Otázka: Proč je intelekt, natolik potřebný při řešení materiálních problémů, tak neužitečný pro osvícení, dokonce je mu překážkou?

Odpověď: Ego je omezeno na vnímání založenou lineární postupnou logikou, abstrakcemi a využitím slov, koncepcí a symbolů. Matice chápání pomocí intelektu ve skutečnosti představuje epistemologickou pozici, která spoléhá v první řadě na definice. Proto sama definice je podstatou překážky. Definice – umělý, smluvní symbol, představený jako verbální nebo sluchová jednotka s předávaným, konkrétním a omezeným významem. Jazyk je užitečný pouze v té míře, v jaké je přesný.

Abychom mohli něco definovat, musíme používat abstraktní kategorie mysli. Určujeme třídu, rod i druh. Verbalizace a jazyk vedou k podstatnému postupnému omezení, od třídy k rodu, druhu a nakonec konkrétnímu individu.

Dokonalost takového druhu vědomí se kalibruje na úrovni nad 400, přičemž 499 – úroveň intelektuálního génia. Lidé, na této úrovni, vytváří a udržují veškerou stávající vědu, průmysl i ekonomiku, stejně jako výzkum vesmíru a biologický výzkum. Úrovně nad 400 – dlouhá cesta od mentality neandrtálce. Stávající společnost žije na úrovni 400 – v epoše univerzit, Internetu, novin a elektronické komunikace; ale stav seberealizace probíhá v jiné dimenzi. Je neohraničený, nad formou a obsahuje vše.

Jazyk a koncepce sestávají z velmi omezených samostatných forem. I když tuto jejich vlastnost můžeme uvidět velmi snadno, je mnohem těžší popsat, jak až daleko zasahují a jaký jemný účinek mají. V samém základu omezení myšlení / rozumu / logiky, jak již řekl Alfréd Korzybski, leží to, že symbol nebo slovo – není totéž, co označují (například mapa se nerovná území).

V Realitě je všechno zcela a dokonale identické sobě a existuje samo o sobě. Zobrazuje pouze a výhradně jen to, čím je – radikální vlastní identitu, která vylučuje jakákoliv adjektiva, příslovce, zájmena nebo dokonce i podstatná jména. Z pohledu radikální pravdy může být věc pouze sama sebou. Z toho důvodu je libovolný jazyk založen na neobjektivnosti vnímání a omezeních. Například: Říká se, že na dvoře je překrásný den, ale radikální fakta hovoří o opačném. Den – konkrétní časový údaj. Nemá žádnou kvalitu. Proto nemůže existovat „překrásný den“. Při výzkumu není těžké pochopit, že veškeré definice a tvrzení jsou, bez výjimky, lživé a proto jsou omezeny pouze a výhradně jen vlastní identitou.

Individuum – není ani třída, ani rod ani druh. Klasifikace to je kategorie myšlení. V Realitě je každá věc dokonalá, jako definice a její vyjádření samotnou mocí (silou) a vyzarováním jejího bytí. Věc – není slovo ani koncepce. Na hluboké

úrovni chápání jsou všechny jazyky chybné. Například, lidé neumrzou kvůli teploměru, který ukazuje – 30 stupňů. Umrznou díky nedostatku tepla, což my (chybně) definujeme jako „chlad“. Dokonce, když hovoříme, že „zemřel umrzutím“, je to chyba. Ve skutečnosti člověk zemřel, protože jeho srdce přestalo bít. Dokonce i toto tvrzení je – lež. Člověk zemřel, protože, když přestane bít srdce, mozek nemá dostatek kyslíku a zastavuje dýchání. Dokonce ani toto ale není pravda, protože při nedostatku kyslíku se přestává generovat energie jako výsledek chemických reakcí v těle. Ale i toto je chybné, protože, když ustává vydělování fermentů, zastavují se chemické procesy, které jsou jimi katalyzovány. Ale i toto je chybné... a tak dále. Nakonec dojdeme k tomu, že tělo člověka zemřelo, protože éterické / životodárné / energetické / duchovní tělo, které sdílelo fyzické tělo, ho opustilo.

Ani jedna věc, ani jeden člověk nemůže být adjektivem. Nemohou být dokonce ani podstatným jménem. Dokonce, nemohou ani nic dělat. Omezení radikální reality – může pouze „být“. Navíc může být pouze a výhradně jen tím, čím je, bez jakýchkoliv popisných výrazů.

Abstrakce v realitě neexistují. Nejsou schopny „být“. Všechny definice – jsou umělé konstrukce vnímání; ve skutečnosti neexistují. Realita se stává evidentní, když se odstraní omezení vnímání a myšlení, včetně všech systémů víry.

Otázka: Přesvědčení to je také překážka?

Odpověď: Ano a ne. Přesvědčení – je praktická záměna vědění, kterého lze dosáhnout pouze prostřednictvím zkušenosti. Například, cestovatel se domnívá, že země s názvem Čína existuje, když se spoléhá na víru a informaci. Přesvědčení dává dostatečný základ k akci. Cestovatel nejdříve zaslechne něco o Číně, poté o ní čte informace. V této etapě „ví o“ Číně. Když se skutečně dostane do Číny, žije tam, komunikuje s lidmi, může „poznat“ Čínu a ne jen „o ní vědět“. Poté již cestovatel nepotřebuje přesvědčení a víru v to, že Čína existuje. Z toho vyplývá, že úspěšné konání začíná z pravděpodobného přesvědčení. Nicméně, přesvědčení nemůže nahradit skutečnou zkušenost.

Většina lidí má nějaké náboženské přesvědčení, které je jim oporou, kterému věří.

Nicméně pokud neprovedli pečlivou kalibraci úrovně pravdivosti, přesvědčení se mohou ukázat jako lživá nebo polopravdivá. Většina duchovních chyb obsahuje zrno pravdivosti, které se ztrácí vlivem nepřesné interpretace nebo manipulativním zkreslením.

„Zabij komunistu ve jménu Boha“ nebo „Zabij nevěřícího ve jménu Alláha“ – taková tvrzení jsou velmi vzdálena duchovní pravdě, ale znovu a znovu jsou akceptovaná miliony lidí během nespočetných pokolení.

Sentimentalita a emocionalita jsou založeny na falešných přesvědčeních, která jim dodávají přitažlivost i sílu v myšlení lidí. Absurdní náboženská rčení získávají moc a sílu pouze proto, že jsou „náboženská“. Například, v roce 1212 měl evropský chlapec vidění, že byl vybrán vést dětskou křížovou výpravu za účelem osvobození Svaté země od nevěřících islamistů. (Nikdo neodpověděl na to, proč by Boha mělo

zajímat, kdo je vlastníkem nějaké nemovitosti na planetě.) Výzva ke společnosti, ve které se spojovala „dětská nevinnost“, „náboženské zjevení“ a hrdinství „spásy Svaté země“, vedla k nárůstu entuziasmu.

Dětská křížová výprava byla tragická. Děti umíraly po tisících umrznutím, vyčerpáním, na nemoci, hladem i z jiných příčin. Z několika tisíců přeživších, se ani jeden nedostal do Svaté země; všechny zajali a prodali do otroctví. Celá katastrofa byla založena na přesvědčení, víře a náboženství. Nicméně, rozsah tragédie byl neveliký ve srovnání s historií lidstva, kdy celé kontinenty, národy, civilizace a velké části života lidstva byly Zničeny lživou náboženskou horečkou.

Takže, přesvědčení a víra jsou nutné pro začátek cesty, ale pro zakončení cesty jsou potřebné důvěryhodné znalosti. Bez kompasu nebo sextantu se obyčejně námořník ocitne na dně moře. Jak pravil Buddha: „Málokterí se osmělí vydat se na cestu, ještě méně jich dosáhne úspěchu“. (Krišna pravil to samé v „Bhagavadgítě“.) Takovým způsobem se vyjadřuje obava o úspěšnost a blaho lidstva, jehož historie do nedávné doby byla celkem tragická.

Otázka: Často hovoříte o lidstvu tak, jako byste se obával o jeho budoucnost nebo se s ním identifikujete? Proč?

Odpověď: Vlastnit sebe zcela a úplně znamená vlastnit lidstvo. „JÁ“ je jedno a to samé pro všechny, ale společnost představuje kolektivní ego. Pohled na společnost jako celek, na celou jeho historii nás vede podle Mapy Vědomí. Pohled na člověka přináší smutek, zármutek, beznaději, depresi, vinu, urážky nebo lítost. Vnímáme člověka jako lítostivého, zlého, beznadějného, tragického i ustrašeného. Cítíme hněv za to, co se stalo v minulosti.

V etapě Odvahy se stávají zřejmými změny k lepšímu. Přestáváme obviňovat, nenávidět a bít se, dostáváme se z pocitu oběti, slabosti a apatie, snažíme se udělat svět lepším. Vzdáváme se sebeobviňování a sebelítosti a potvrzujeme svou vnitřní sílu. Proto, abychom dosáhli Pravdy, musíme se smířit s tím, že lidstvo spáchalo mnoho chyb, čehož příčinou byla – nevědomost. Díky pochopení se můžeme naučit soucitu a snaze přeformátovat veškerý kontext našich vzájemných vztahů.

Ohlédneme-li se, vidíme, že se lidstvo nacházelo v otroctví, pod jhem nevědomosti, která převládala na úrovni vědomí, kalibrujícího se na hodnotě pouhých 190. Nicméně současných 207 slibuje budoucímu lidstvu být zcela odlišným od minulosti. Každý z nás může rozvíjet svoji úroveň lidstva do té, která podporuje život a lásku. Ve skutečnosti nás význační duchovní lídři i svatí minulosti nežadají o nic jiného. Dokonce i Freud hovořil, že smysl člověka je umět pracovat a milovat. Karel Jung později doplnil: „a znát duchovní pravdu své reality“.

S ohledem na omezení vnímání lidstvo neví, že „temné časy“ pokračovaly až do roku 1986, kdy se úroveň vědomí lidstva poprvé v jeho historii pozvedla nad hranici negativity a ne-integrity a přesáhla kritickou čáru kalibrovanou úrovní 200 a dosáhla Integrity a Pravdy.

Otázka: To znamená, že církve a duchovnost nemají vážný vliv na společnost?

Odpověď: Problém člověka není v tom, že neslyšel o duchovní pravdě, ale v tom, že ji nechápe. To je cílem objasnění a vysvětlení. Je třeba mnoha slov k vysvětlení toho, co je slov zbaveno.

Číselně kalibrovaná Mapa Vědomí s popsány hodnotami je důležitá tím, že představuje teorii, která by se mohla stát filozofickými nebo sociologickými zobecněními, dokazatelnou a konkrétní. Kdokoliv pochopí jednoduchá čísla, ale jen málo kdo, bez ohledu na ostentativní zbožnost, chápe dokonce i jednoduché věci, například rozdíl mezi pozitivním a negativním, „správným“ a „nesprávným“ nebo konstruktivním a destruktivním.

Ne-integrita je natolik těsně svázána se všemi aspekty společnosti, že se stala pro průměrného člověka neviditelnou. Vlk se skrývá pod ovčí kůží patriotismu, dobrých úmyslů a spousty lživých přesvědčení. „Je to jenom obchod“, „cíl světí prostředky“, „společnost se musí pomstít“, „lidé se snadněji podřizují strachu a nebezpečí“, „válka proti drogám“, „lakota je v obchodě užitečná“, „lež je v obchodě i pro vládu omluvitelná“, „pýcha – je správná“, „materialismus a výhoda omlouvají jakékoliv chování“, „můžeme znehodnocovat nebo skrývat pravdu, abychom dosáhli odsouzení“, „libovolný podvod je vhodný, pro výhru ve volbách“, „tisknout můžeme cokoli, aby se noviny prodávaly“, „důležitější je mít pravdu, než být pravdivým“ nebo „zisk omlouvá jakékoliv lidské chování“. Dokonce i duch zákona je napadán tím, že se proti němu využívá litera zákona.

Otázka: Proč je negativita tak rozšířena?

Odpověď: Přiřazení číselných hodnot je důležité pro překonání odmítání. Ve stávající společnosti se média, včetně některých reklamních agentur, snižují k zvýraznění a podpoře negativismu, jsou směřována hlavně na mládež, kterou tak ponoukají ke konzumaci drog, nezodpovědnému a násilnému chování, sebevraždám, přezírání autorit, obětování se, házení viny na jiné, morálnímu rozkladu. Média nejsou čestná, když tvrdí, že nemají žádnou odpovědnost. Odmítají také jakýkoliv negativní vliv. Pokud nemají média žádný vliv, proč jim potom zadavatelé reklamy platí každoročně miliardy dolarů za reklamu a její rozšíření mezi lidi? Stejně okolnosti vyvolávají i groteskní videohry s vrahy, které uvádějí rozum do hypnotického stavu, kdy se podvědomě programuje. Takto se vytváří mladiství vrahové, kteří „zabíjejí bez příčiny“. V některých státech jsou organizovány lovecké sezóny, kde nezletilí, vybavení zbraněmi s optickými přístroji loví psy, holuby i veverky – „pro potěšení“.

Komukoliv je obtížné být člověkem a většina si ještě nasazuje klapky na oči, aby neviděli zřejmé. Obnovení integrity – první krok přes práh od negativismu k Pravdě. Abychom dosáhli úspěchu, je nutné sejmut z vlka ovčí kůži a poznat, že nemluvíme o „sportu“, „jen obchodě“ nebo „jen o tom, co chtějí lidé“. Ve všech akcích je společnost současně v roli viníka i oběti.

Otázka: Udělujete hodně pozornosti podobným otázkám.

Odpověď: Protože je to důležitý moment, který se rozkrývá v knize „Moc versus síla“ a je nazýván „analýza kritických faktorů“. V relativně složitém systému je bod, do kterého když dodáme i malý objem energie, dosáhneme velkých změn. Ve

velkých hodinových mechanismech je zranitelné místo, kdy při sebemenším dotyku se zastaví celý mechanismus. Gigantickou lokomotivu můžeme zastavit, pokud víme, kam přesně zatlačit prstem. V grandiózním mechanismu společnosti jsou také body, ze kterých mohou vzejít obrovské změny, při jejich sebemenší stimulaci.

Uvědomujete si vliv médií? Představte si, co by se stalo, pokud by se soustředila na paralyzované nohy Franklina Delano Roosevelta nebo na plytké argumenty Harry Trumana a Winstona Churchilla na vrcholu II. světové války. V té době byl status těchto lídrů kritickým bodem, který zachránil svobodný svět. Hitler se několikrát nacházel několik měsíců od vítězství.

Otázka: Odkud pochází takový zájem o sociální otázky?

Odpověď: Integrita – je síla. Abychom se zbavili negativismu, musíme ho nejdříve uvidět. Pokud, například, měl tisk někdy integritu, potom je možné se vrátit a obnovit ji. Nynější papež (Jan Pavel II) dává obrovský příklad a je inspirací celému světu, protože obnovuje duchovní integritu, když využil chybu a přeměnil ji v inspiraci k dosažení vyšších duchovních úrovní a obnovení skutečné moci (síly). Díky tomu, nejen symbolicky, ale i skutečně, papež lidstvu zpětně zobrazuje pravdu, takže „temné časy“ nakonec přece jen končí.

Otázka: Proč se lidé mění s takovými obtížemi?

Odpověď: Identifikují se se svou osobností, to je prakticky závislost. Styly v módě jsou popularizovány a přikrašlovány. Každý styl má své výhody při vlivu na pocity jiných lidí nebo pro kontrolu nad nimi. Je tajná výhoda a uspokojení z toho být Obětí, mučedníkem nebo neúspěšným člověkem. Každá z těchto rolí – způsob, jak manipulovat určitou reakcí společnosti.

Společenský styl – způsob vlivu na mínění, odráží polohování člověka. Tyto obrazy sebe také obsahují karmickou komponentu, která dělá styl samo realizujícím se a zároveň ho drammatizuje.

Na styl osobnosti má vliv tisk, každý má nejen svoji cenu, ale i svou přednost. Jsou to kulturní stereotypy, vložené do odpovídající kultury. Styly se mění během času. „Tvrдый chlap“, chytrák, sukničkář, „jednoduchý zemítý chlap“ – všechno jsou to typy, sociální etikety. Zachránce, rebel, zločinec, kriminálník – stejné skupinové identity. Lidé jsou tak závislí na stylu, že jsou připraveni kvůli tomu i zemřít. Obraz nebezpečnosti „macho“ často vede ke krvavým koncům. Příznivci adrenalinových sportů mají tendenci se pohybovat rychleji a rychleji, dokud nenarazí do zdi. Do těchto obrazů se promítá touha stát se hrdinou. Lidé si udržují styl a ztrácí se v identifikaci s ním. Mají na ně vliv podvědomé a často tvrdé sebeurčení, která odolávají změnám.

Následující část: [Kapitola 15. Vysvětlivky](#)